

Vi har opfordret til, at man lyttede til en stor del af de tidligere modstandsfolk, men har også forstået, at der ikke er ønske herom. Det er desværre i direkte tråd med den udvikling, der har været omkring hele det samlede program for 4. og 5. maj, hvor regeringen har lavet sit eget håndplukkede 4. og 5. maj-udvalg og ikke har formået at udforme programmet for 50-årsdagen i et nærmere samarbejde med store dele af de tidligere modstandsfolk og deres organisationer.

Men nu er festlighederne søsat. Vi vil fra Enhedslisten benytte den frihed, som den 4. maj også er udtryk for, til at støtte op omkring de dele, som vi finder er det bedste udtryk for modstandsfolkernes indsats, en demonstration den 4. maj under parolen: Aldrig mere nazisme. Og vi vil naturligvis opfordre til at tænde lys for friheden og befrielsen.

Derfor er sagen set fra vores bord ikke længe en folketings sag og har ikke været det længe. Fremskridtspartiets beslutningsforslag er en meget betænkelig affære, som også flere ordførere har været inde på det. God kunst skabes i et kritisk spændingsfelt; kunst kan altid diskuteres, og det bliver det jo. Men det er ikke Folketingets rolle som magtinstrument at pille ved værket. Der sætter vi grænsen; vi nøjes med kritikken.

(Kort bemærkning).

Jacob Haugaard (UP):

Jeg vil også godt kritisere lidt.

Det, vi taler om her, er jo en kunstnerisk installation. Og jeg er selv en politisk installation. Det er åbenbart det, der skal til for at åbne munden på dem med den dér strudsementalitet. Altså det, der får folk til at åbne gabet, er, når der sker sådan nogle ting som det her.

Min fornemmelse, som plejer at være god nok, siger mig – for nu ikke at genere fru Margrethe Auken – at en utrolig stor del af dem over 60 år føler sig meget trådt over tæerne, og jeg synes, at den sætning, jeg får ud af det her, er: Ingen respekt for alderdommen. Det er, hvad jeg får ud af det.

Så vil jeg sige om de sundhedspolitiske overvejelser omkring laserlys, at så farligt er det altså heller ikke.

Hvis Behnkerne gerne vil have lidt, er der også tinnitus; det skal man tænke på. Det er den dér ringen for ørerne fra orkestret, der står bagved.

Men jeg vil i hvert fald bønligst bede regeringen, om den ikke bare kunne flytte det her lasershow lidt. Jeg synes, det er manglende respekt for alderdommen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er til hr. Bent Hindrup Andersen, der selvfølgelig har krav på et svar.

Hr. Bent Hindrup Andersen havde bygget sin tale op omkring, at der kunne blive et problem med hensyn til konfiskation. Som det flere gange er blevet sagt i dag fra mig og andre fra Fremskridtspartiet, er vi godt klar over, at pengene er tabt. Vi forventer ikke på nogen måde, at kunstneren skal refundere nogen af pengene, eller at de bevilgende myndigheder skal kunne få pengene tilbage. Pengene er tabt.

Men lige så vel som man kan bestille en vare og betale for den, men frabede sig, at den bliver leveret, er det det, vi mener Folketinget skal gøre i dag. Vi har bestilt varen, eller rettere de udvalg, der har beskæftiget sig med det, har bestilt varen, og vi beslutter os så for i dag at lade være med at få den leveret.

Så spurgte hr. Bent Hindrup Andersen, hvornår Fremskridtspartiet havde set lyset, og hvorfor det først er i dag, vi har sagen til behandling i Folketinget.

Som hr. Bent Hindrup Andersen vil kunne konstatere ved selvsyn, har Fremskridtspartiets medlemmer stillet en række spørgsmål i Folketingets spørgetid i henhold til forretningsordrenes § 20. Vi har brugt et stykke tid til at få overblik over, hvad det her egentlig drejer sig om, og vigtigst af alt: få fundet ud af, hvor mange penge det drejer sig om. De aktstykker, vi har diskuteret i dag, drejer sig jo kun om en samlet beløbsstørrelse på ca. 4 ud af de 11 mio. kr. Der er en lang række andre myndigheder, som har været involveret og har bevilget penge, og for at få et overblik over sagens omfang, gør vi det – for det synes vi er den korrekte arbejdsform – at vi søger disse ting afklaret gennem en række spørgsmål.

På det tidspunkt, hvor vi havde overblik over sagen, blev beslutningsforslaget produceret, og det er så sat til forhandling i dag. Det er altså grunden til, at der har været en tidsforskydning mellem, at sagen, om man så må sige, opstod og beslutningsforslaget kom. Vi havde simpelt hen brug for at være sikre på, at vi kendte sagens omfang, inden vi gik i Folketingssalen.